

at med denne Pligt for de selvstændige erhvervsdrivende maatte der ogsaa kunne følge for de virkelig store Indtægter indenfor Funktionærstanden nogen Pligt til ogsaa at bidrage. Paa den anden Side ser jeg klarligt, at det hele Spørgsmaal ikke er af synderlig økonomisk Betydning, idet det Tal af Funktionærer, som der vilde kunne blive Tale om, naar man skulde op til en Maksimumsgrænse af en halv Snes Tusinde Kroner, ikke vilde være særlig stort.

Af Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg ikke berøre særlig mange. Jeg deler ganske den Betragtning, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat med Hensyn til Ændringen om at erstatte Sygekassenævnet som indstillende til Landbrugsafdelingen indenfor Forsikringsraadet med Landarbejderforbundet. Begrundelsen har man villet se i dette, at Landarbejderforbundet nu havde saa stort et Medlemstal, at det maatte siges at være en fuldgyldig Repræsentation for den ved Landbruget arbejdende Befolkning, men hvorledes disse 30 000 er fordelte Landet over, om det er nogenlunde jævnt eller landsdelsvis, er der intet sagt om. Det kan ikke nægtes, at Sygekassenævnet i Virkeligheden indeholder Repræsentanter for alle dem, der er interesserede her, og derfor er fuldgyldig Repræsentation for disse. Og glemmes maa det efter min Mening heller ikke, at den nugældende Lovs § 9, næstsidste Stykke, udtrykkelig bemyndiger Indenrigsministeren til at give Indstillingsret ogsaa til andre Organisationer end dem, der er nævnte, forudsat, at saadanne maatte ønske det og er anbefalede af Arbejderforsikrings-Raadet. Landarbejderforbundet kunde man da, synes det mig, ganske naturligt henvise til at gaa den Vej at melde sig og udtale Ønske om at faa denne Indstillingsret, saa maa det komme an paa Arbejderforsikrings-Raadets og Ministerens Overvejelser, om man vilde give det den eller ej, om de Oplysninger, der fremføres, er fyldestgørende eller ikke.

Jeg vil ganske kort pege paa en Bestemmelse, som er blevet tilbage af § 11. De to Paragraffer, §§ 10 og 11, i Ulykkesforsikringsloven, som indeholdt Bestemmelser om Personalets Lønning, gaar nu ganske naturligt ud, saasom Bestemmelserne er indeholdte i Lønningsloven af 12. September 1919, og Personalets Størrelse vil findes i de Normeringslove, som jo hvert Aar skal vedtages, men man har dog fundet Anledning til af § 11 at lade den Bestemmelse blive staaende, som forbyder Raadets Personale at tage Del i Ledelsen af

anerkendte Ulykkesforsikringsselskaber. Jeg deler ganske den Betragtning, som man har givet Udtryk derved, at man har ladet den Bestemmelse blive staaende, men derimod forstaar jeg ikke, at man ogsaa har ladet den Tilføjelse blive staaende, at de kun maa have Sæde i et Ulykkesforsikringsselskabs Ledelse indenfor et Aar efter Lovens Ikrafttræden. Den satte man ind i sin Tid for at give det Personale, der var beskæftiget i Arbejderforsikrings-Raadet, Lejlighed til, hvis det deltog i Ledelsen af et anerkendt Ulykkesforsikringsselskab, indenfor et Aar at afvikle Forholdet til disse Selskaber, men nu at lade denne Bestemmelse blive staaende er der sikkert ikke nogen som helst Grund til.

I det høje Folketing er der jo vedtaget en Række Ændringer, som jeg ikke skal komme dybere ind paa, og som efter min Mening for de flestes Vedkommende maa betragtes som Forbedringer. Dog synes dette mig ikke at gælde om den nye § 11, som er sat ind om Tilvænningserstatning. Jeg deler ganske de Betragtninger, som den højtærede Minister derom har fremsat. Der var i sin Tid her i Tinget megen Uenighed om Betimegheden af det Forslag om Tilvænningserstatning, som i 1916 kom herover fra Folketinget. Hos Landstingets Flertal fandt Tanken ikke Tilslutning, og Tilvænningserstatningen udgik derfor den Gang. Om der nu skulde være større Stemning for at gennemføre en saadan Bestemmelse, skal jeg ikke kunne sige. Man har villet hævde, at ved at udbetale en saadan Tilvænningserstatning skulde Arbejdsevnenes Udvikling efter indtraadt Ulykke kunne fremmes hos den tilskadekomne, og hvis det var Tilfældet, maa jeg erkende, at det var en Grund til at give en saadan Erstatning, men jeg føler mig ikke overbevist derom, i hvert Fald ikke, medmindre man i visse Tilfælde kunde give Tilvænningserstatning som den eneste Erstatning, der ydes vedkommende. Men, som den højtærede Minister udtalte, det er jo et Spørgsmaal, der kan overvejes indenfor Udvalget. I øvrigt er der ikke sket afgørende Ændringer udover det, jeg allerede har nævnt, med Hensyn til de Principper, som er nedlagte i Loven af 6. Juli 1916.

Paa enkelte Punkter, hvor man i 1916 anstillede ret omfattende Overvejelser, men opgav at løse Problemerne, fordi man ikke besad de tilstrækkelige Oplysninger som Basis for en Løsning, kunde det være ønskeligt nu i det Omfang, hvori det hurtigt kan gøres, for dette høje Ting at faa